

Govor predsednika stranke Lista Marjana Šarca

Velja govorjena beseda

»Spoštovani gostje, predstavniki medijev, spoštovane članice, spoštovani člani,

pred štirimi leti smo ustanovili našo stranko za nastop na lokalnih volitvah. Po štirih letih delovanja se lotevamo novega projekta. Pripravljamo se na vstop v državno politiko, kjer so zakonitosti nekoliko drugačne. A v svojem bistvu je politika enaka na vseh ravneh. Mora se le odločiti kako in za koga bo delovala. Ključne stvari našega načrta so povedali govorci pred menoj. Ne samo, da vedo kaj je narobe, ponujajo rešitve, ki so včasih tudi drzne in jih doslej nismo izvajali. Zato se vsem iskreno zahvaljujem za predstavitev.

Ni potrebno imeti treh fakultet za ugotovitev, da na mnogih področjih vlada popoln nered, kar je ustrezna podlaga za dejavnost, ki ji rečemo ribarjenje v kalnem. Glavna sovražnica naše uspešnosti je razraščena birokracija, ki je največkrat sama sebi namen, nered pa še kar ostaja. Ni vedno problem v denarju, glavna je organizacija. V današnji digitalni dobi je nujno doseči povezanost vseh ustanov, s katerimi se srečujemo državljani. V letu 2018 je nedopustno, da nimamo podatkov na enem mestu in še vedno izpolnjujemo formularje in hodimo od okenca do okenca. Žal nam zaradi tega odhajajo investitorji, ki se naveličajo čakati, da bodo soglasodajalci dali zeleno luč za sprejem prostorskega akta. Osem ali celo več let za sprejem ni normalna doba. Gradbena dovoljenja se izdajajo prepočasi, preveč je postopkov, elaboratov in študij. Če bi vse študije, elaborati in strategije prinesli napredek in realizacijo, bi se danes spraševali kaj početi, ker ni problemov. Ko je posameznik ali pa podjetnik dal skozi celo kalvarijo pridobivanja papirjev, ga velikokrat že vse mine. To so osnove, šele potem pridemo do davkov in drugih stvari. Najprej moramo poskrbeti, da nam ne bodo vsi investitorji ušli ali obupali. Preveč sem videl razočaranih ljudi v svojih dveh županskih mandatih, ko sem jim razlagal, da jim ne morem pomagati, ker je zakonodaja skregana z zdravo pametjo. Seveda je bila v njihovih očeh kriva občina. Tega se človek naveliča, zlasti, če ni teoretik, temveč praktik. Zato je nujno, da so zakoni napisani življenjsko in se dajo normalno izvajati. Za vsako področje en razumljiv krovni zakon, ne pa dvajset med seboj nasprotujočih si zakonov. Ni vprašanje, kdo je star obraz in kdo je nov obraz. Gospe in gospodje, vprašanje je, kdo bo odpravil osnovne birokratske ovire, da bomo lahko živeli in delali. Do sedaj jih niso, temveč so nam nalagali nove. Če je to, kar govorim populizem, naj bo, a ko boste naslednjič stali v vrsti za banalno stvar, mi boste pritrdili. Nujna je digitalna povezanost vseh sistemov, saj se tako ustvarja preglednost in enostavnost postopkov.

Ne želimo druge Švice. Želimo prvo Slovenijo, ki ne bo nek abstrakten pojem, temveč bo skupnost ljudi, ki vanjo verjamejo. Žalostno je slišati govorjenje, da je Rudolf Maister naredil napako, ko je priključil Štajersko, saj bi danes rajši živeli v Avstriji. Ljudje se tako počutijo, ker v vseh letih vodilnim ni uspelo vzpostaviti sistema, ki bi omogočal delo in razvoj. Milijarde in milijarde so šle, ki bi jih danes, ob relativno visoki zadolženosti, še kako potrebovali. Da se v prihodnje to ne bi več dogajalo, moramo imeti močno državo, zlasti moramo okrepiti finančni

nadzor. Ker samo na etiko in moralo ne gre računati, potrebujemo finančno policijo, ki pa ne bo močna do šibkih in obratno, temveč bo sposobna stopiti na prste vsem, ki so oškodovali državo. Seveda je treba loviti tudi kurje tatove, a ne samo njih, velike pa pustiti pri miru. Milijardna oškodovanja države so najhujši možni kriminal, saj ne gre za napako, temveč za naklepno dejanje, zaradi katerega trpi cela država. Vsi imamo manj zaradi tega.

Ne bomo se vmešavali v sodno vejo oblasti tako, da bi govorili, kdo naj bo obsojen in kdo ne, saj spoštujemo neodvisnost sodne veje oblasti. A ne glede na to, je sodna veja oblasti dolžna pogledati resnici v oči in si priznati, da je njeno zaupanje pri državljanih precej omajano. Procesi padajo, prihaja do zastaranj, hkrati pa luknje v zakonu omogočajo vsakovrstno pravno telovadbo. Res je, da je odmevnih primerov, glede na vse obravnave malo, a so še kako dovzetni za dožemanje javnosti. Vse tri veje oblasti se morajo vsak dan truditi za zaupanje javnosti in sodna veja pri tem ni izjema.

Obrambno varnostni sistem je treba postaviti na noge, saj je država brez tega ranljiva in dovzetna za razne vplive. Obe obveščevalni službi, policija in vojska so prvi branik države. Vnesti je treba boljšo organizacijo in zagotoviti sredstva za delovanje. Temelj vsega pa so zaposleni, saj njihove srčnosti in pripadnosti ne more nadomestiti nobena stvar. Nujno je zagotoviti dovolj kadrov za nemoteno delovanje, saj se varnostni izzivi povečujejo vsak dan. Potrebna so dejanja in večji napor pri pridobivanju kadrov. Krepitev potrebuje tudi sistem zaščite in reševanja, ki v največji meri temelji na prostovoljnem gasilstvu. Gasilstvo ni neka romantika, temveč žrtvovanje časa, energije, včasih žal tudi življenja. Zato je treba dokončno urediti status gasilca.

Slovenija potrebuje tudi mednarodne zaveznike, kar se je pokazalo tudi pri vprašanju arbitraže. Danes jih nimamo veliko, ki bi se izpostavili za nas in vsaj povedali, da spoštujemo vladavino prava. Nujno je treba okrepiti diplomacijo, ji dati veljavo, predvsem pa določiti naše cilje. Če bomo sedeli malo pri tej mizi, malo pri drugi, se nam lahko zgodi, da bomo ostali brez stola. Prava diplomacija ne prenese hrupa, temveč deluje po načelu manj je več. Smo člani evroatlantskih integracij in tam moramo delovati. Nismo evroskeptiki, smo pa zelo skeptični do načinov reševanja perečih vprašanj, s katerimi se srečuje EU. Evropsko unijo si predstavljam kot večstanovanjsko hišo, kjer tisti, ki živi v pritličju, ne more reči, da ga streha ne zanima. EU mora najti odgovore na ključne izzive, sicer bo BREXIT res začetek konca. Naša skupna hiša v kateri živimo, potrebuje prenovo, predvsem pa spoštovanje pravic in tudi dolžnosti vsake članice. Razmere v svetu so trenutno podobne obdobju hladne vojne, dogajajo se premiki, za katere ni nujno, da bodo ostali brez posledic. Zavedajmo se, da je mir največja vrednota, ki jo imamo. Velesile so res globalni igralci, a to jim ne daje pravice nerazsodnosti pri reševanju konfliktov. Nosijo največjo odgovornost za usodo človeštva, zato so dolžne vedeti, kaj delajo. Nisem pesimist, a če kdaj, je zdaj čas, da EU preneha z neučinkovitostjo in zavzame trdna in usklajena stališča v odnosu do preostalega sveta.

Zagovarjamo dostopne javne storitve, ki so nujne ne le za golo preživetje, temveč za kakovostno življenje. Država ne more delovati brez javnega sektorja, zato je ustvarjanje

nezaupanja in sporov med javnim sektorjem in gospodarstvom neproduktivno in po nepotrebnem deli javnost. Velikokrat se ob razpravah pojavi vprašanje, če je zaposlenih v javnem sektorju preveč ali premalo. Najprej moramo razčistiti, kaj sodi pod javni sektor. Vidimo, da manjka policistov, vojakov, zdravnikov in še bi lahko našteval. Torej ne moremo kar vsevprek govoriti, da je sektor prevelik. Obseg našega javnega sektorja je primerljiv z drugimi državami, ima pa veliko težav. Tudi tukaj velja, da je potrebno izboljšati organizacijo, predvsem pa dobre zaposlene nagraditi. Enako plačilo, ne glede na učinkovitost, je slab motivator. Na papirju imamo enotni plačni sistem, v praksi pa vidimo, da obstajajo precejšnje razlike med skupinami. Če imamo enotni plačni sistem, se je treba enotno pogajati. Misliti je treba tudi na skupino J, ne samo na boljše plačane. Na strankin naslov smo dobili vprašalnik sindikata SVIZ in tudi nekaj drugih. Na podlagi odgovorov pa naj bi se članstvo odločalo o podpori naši ali drugim strankam. Jasno in glasno povem na tem mestu, da rajši dobimo kakšen glas manj, kot pa da bi ljudem lagali in trosili obljube, ki bi se po volitvah lahko izkazale za lažne in neuresničljive. Pri nas je na prvem mestu človek, kar pomeni, da želimo ljudem kadarkoli, pred in po volitvah pa tudi čez štiri leta, še vedno pogledati v oči. Vse kar smo dolžni obljubiti je, da se bomo korektno pogajali, brez demagogije in na realnih temeljih.

Nobenega problema se ne da rešiti parcialno, samo sistemske rešitve in spremembe lahko pripeljejo do rešitev, pa še to na daljši rok. Premalo smo drzni, strah nas je resničnih sprememb. V človeški naravi je, da imamo rajši stanje, ki smo ga navajeni, kot da bi se podajali v neznano. V naši stranki nas ni strah, saj se zavedamo, da nikoli ni tako dobro, da ne bi moglo biti še boljše. Veliko sprememb, ki jih zagovarjamo, bo terjalo dvotretjinsko večino v Državnem zboru. To bo pokazatelj, kdo si želi resnično kaj spremeniti, komu pa ustreza status quo. Država je celota, ne skupek posameznih interesov, kjer vsak vidi samo sebe. Zdaj je čas za to, kajti vsako odlašanje težave še poveča in nekoč se bodo tisti, ki prihajajo za nami vprašali, kaj nam je bilo, da smo jim zapustili vse probleme. Enako čutimo tudi mi zdaj.

Najlažje je ugotavljati, kaj vse je narobe, težje se je izpostaviti, zastaviti svoje ime in se podati na negotovo pot, pot polno pasti, podtikanj in kritik. Kritizirajo in ocenjujejo pa nas največkrat tisti, ki ne morejo pokazati nobenih rezultatov, bili so na mnogih funkcijah, imeli so priložnost, a niso ničesar ali pa zelo malo naredili. Danes so zelo pametni in vse vedo. Tem kritizerjem pravimo, da je njihov čas minil. V času aktivnega opravljanja funkcije se dela, ne potem pametuje po twitterjih in drugih kanalih. Zdaj je napočil naš čas, njihov je minil. Njihovi leta in leta trajajoči programi so se izpeli. Papir prenese vse, a rezultata ne da. Lahko napišeš tisoč strani lepega programa, a kaj ko po volitvah ostane v predalu, problemi pa ostajajo dvajset let isti. Toliko govorijo, kako izkušeni so, a v vseh teh letih niso našli niti volje za spremembo volilnega sistema, kaj šele nujne reforme na drugih področjih. Njihov problem ni star politični obraz, težava je, da niso uspeli rešiti osnovnih vprašanj. Rajši so si metali polena pod noge, da ja ne bi kdo drug česa dosegel. Pa ne mislim samo na politiko. Povzročali so bančne luknje, gradili drage projekte, omogočali kredite na lepe oči, pisali zakonodajo, ki omogoča izigravanje na vseh področjih, spravili so državo skoraj na kolena. V njihovih programih nikoli ni pisalo, da bodo vse to počeli. Pa so. Obnašali so se, kot da so zadnja generacija na svetu in da za njimi ne

bo ničesar in nikogar več. Spoštovani, hvala za takšne izkušnje in lepo oblikovane programe. Vse to nas samo še bolj navdaja s pogumom, voljo in energijo za doseganje sprememb, ki so nujne za nadaljnji razvoj. Lepe besede ne bodo dovolj. Tudi prepričanje, da smo najboljši, ne. Potrebno bo trdo delo, realen pogled, predvsem pa volja delati za človeka, za skupnost, za državo. To velikokrat pomeni, da je treba lastne interese potisniti na stran in se kdaj tudi čemu odpovedati v korist skupnosti. Dobri bomo toliko, kolikor nam bodo to priznavali ljudje, državljanke in državljani, kajti že star pregovor pravi »lastna hvala, cena mala«. Da pa nas bodo videli v takšni luči, se bomo morali vsak dan dokazovati že pred volitvami, še bolj pa po volitvah, ko bo treba pričeti z delom. Ljudje bodo pričakovali rezultate. Ne obljubljam druge Švice, ne Skandinavije, niti 1000 evrov pokojnin, ker dobro vemo, da rezultat pride samo s trdim delom in nikakor čez noč. Jasno naj povem, da ne bomo dajali lepih in nerealnih obljub s ciljem zmage za vsako ceno. Kaj bi nam koristila zmaga, če bi ljudje rekli, da smo jih imeli za norca in smo leporečili, realnost je pa popolnoma drugačna. Naša trdna zaveza je uresničiti čim več iz danes predstavljenega načrta, a zavedamo se, da bo vlada koalicijska in nikakor ne bo vse odvisno od nas. Delo za skupnost je vedno, tako kot že ime pove, skupno. Želimo zmagati na realnih temeljih, z zavedanjem da je pred nami ogromno dela, ki se ga ne bojimo.

Naš načrt je jedrnat in obsega vsa ključna področja, ki potrebujejo spremembe. Najboljše rešitve so vedno enostavne, če je volja. Če volje ni, se komplicira na vse načine. Za vsem, kar smo napisali stojijo ljudje, ki poznajo svoja področja dela, imajo izkušnje in so predvsem ljudje prakse, ne samo teorije. Predvsem pa želijo, da bi šlo naši državi dobro, da bi bila cenjena doma in v tujini. Imeti državo pomeni, da nimamo samo pravic, temveč tudi dolžnosti in odgovornosti. Začne se doma, nadaljuje v vrtcu, šoli, nato na delovnem mestu. Zavedanje, da namesto nas ne bo nihče opravil dela, mora biti pomemben temelj v vsakdanjem življenju. Vsak je pomemben za našo družbo, saj samo eden ne more narediti ničesar, vsi pa vse. Smo ljudje, ki prisluhnemo različno mislečim, a pot naše stranke bomo tlakovali sami. Mi bomo odgovorni za naše odločitve in nihče nam ne bo določal v kakšno koalicijo bomo šli. Ne sprašujte nas ali Kučan ali Janša, za nas je to že zdavnaj preteklost. Čas je, da Slovenija zadiha in mi z njo. Pustite novo generacijo delati in ustvarjati za prihodnost. Kdor bo vedno vztrajal na starih vzorcih, bo ostal v času in prostoru, ujetnik strahov, zamer in zastarelega razmišljanja.

Spoštovane članice, spoštovani člani, zahvaljujem se vam za izkazano zaupanje, vaš glas zame pomeni, da gremo naprej v nove zmage. Vsem nam želim veliko poguma. Potrebovali ga bomo za doseg naših ciljev. Ciljev človeka, ciljev skupnosti, ciljev države. Za doseg ciljev naše stranke. Hvala.«